

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/103/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1112219638
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 12. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1112219638.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Moniky Holickej a JUDr. Ondreja Krajča v právnej veci žalobcu: P. G. U. X., W. D. Č. X, D., proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Ministersvom spravodlivosti SR, so sídlom Župné nám.13, Bratislava, o zaplatenie odškodného, podľa zákona č. 514/2003 Z.z., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, zo dňa 08. septembra 2015, č.k. 9C 125/2012-112, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .

Žalovaný **m á n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanému podľa § 9 ods.1, § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci náhrady škody titulom nesprávneho úradného postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 8K 1/2004-702, a to z dôvodu, že do konkurzu úpadcu LIVAK PLAST, s.r.o., na Krajskom súde v Bratislave sp. zn. 8K 1/2004 prihlásil 6 vykonateľných pohľadávok, ktoré správca konkurznej podstaty poprel, pričom tieto pohľadávky sú podľa jeho názoru znehodnotené; súd podľa žalobcu zanedbal svoju poučovaciu povinnosť, keďže správcu konkurznej podstaty nepoučil o tom, že vykonateľné pohľadávky žalobcu je možné poprieť len žalobou na súde a v dôsledku opatrenia Krajského súdu v Bratislave č.k. 8K 1/2004 - 538 zo dňa 12.03.2007 mali nastať v súdnom konaní prieťahy a žalobca mal stratiť status konkurzného veriteľa. Uvedeným opatrením mali byť zahrnuté do podstaty pohľadávky žalobcu prihlásené do konkurzného konania včítane pohľadávky, ktorá ani nebola do konkurzu prihlásená. Žalobca spochybnil uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 8K 1/04-698 zo dňa 01.06.2009, ktorým súd schválil konečnú správu o speňažení majetku, keďže súd mal vedieť, že konečnou správou neprechádzajú vykonateľné pohľadávky, ktoré žalobca prihlásil do konkurzu. Podľa názoru žalobcu konanie bolo poznačené prieťahmi, a preto mu patrí právo na odškodné, ktoré si uplatnil v sume 1.250,- EUR za každý rok prieťahov a žiadal jednorazové odškodné v sume 4.000,- EUR za každé znehodnotenie postavenia konkurzného veriteľa, a preto si uplatnil voči žalovanému nárok na náhradu nemajetkovej ujmy 58.687,44 EUR, avšak v priebehu konania zobral späť žalobu v časti zaplatenia sumy 34.687,44 EUR, ktorú požadoval ako odškodné za prieťahy v konaní od 02.02.2005 do 16.09.2009, v tejto časti súd zastavil konanie uznesením zo dňa 27.04.2005. Vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca si dňa 02.02.2005 na podklade právoplatných a vykonateľných platobných rozkazov vydaných Okresným súdom Bratislava III prihlásil do konkurzného konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp.zn. 8K 1/2004 šesť vykonateľných pohľadávok, ktoré správca konkurznej podstaty poprel na prieskumnom pojednávaní dňa 12.03.2017. Išlo o pohľadávky pod por.č. 10 v sume 14.073.923,- SK, por.č. 10/a v sume 1.878.700,- SK, pod por.č. 10/b v sume 524.731,- Sk, pod por.č. 10/c v sume 533.844,- Sk, pod por.č. 10/d v sume 2.015.396,- SK, pod por.č. 10/e v sume

5.881.175,- Sk. Na prieskumnom pojednávaní v predmetnej veci, ktoré sa uskutočnilo dňa 12.03.2007, súd prítomných veriteľov a správcu konkurznej podstaty poučil v zmysle ustanovení § 21 ods. 1 až 3, § 22, § 23 ods. 1 až 6, § 24, § 25 ods. 1 a 2 zákona č. 328/1991 Zb. a vyzval veriteľov a správcu konkurznej podstaty na podanie žaloby v prípade popretia pohľadávky podľa jej charakteru. Neprítomným veriteľom, ktorým boli popreté pohľadávky správcom konkurznej podstaty, príp. inými veriteľmi, konkurzný súd zaslal podľa § 23 ods. 6 zákona č. 325/1991 Zb. písomné upovedomenie s výzvou a lehotou na podanie určovacej žaloby. Opatrením zo dňa 12.03.2007 č. 8K 1/04-538 Krajský súd v Bratislave dal súhlas správcovi konkurznej podstaty speňažiť podstatu úpadcu predajom mimo dražby podľa § 27 ods. 1, 10 písm. d/ ako veci práva a iné majetkové hodnoty samostatne a § 27 ods. 12 ZKV. Žalobca požiadal Ministerstvo spravodlivosti SR o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody žiadosťou zo dňa 15.11.2011; uplatnil si nárok na náhradu škody v sume 68.687,44 EUR s úrokom 9 % ročne od 17.09.2009 do zaplatenia. Žalovaný žiadosť nevyhovel. Zistený skutkový stav posúdil podľa § 3 ods. 1, § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 2, 3, § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a uviedol, že žalobca namieta popretie pohľadávok na prieskumnom pojednávaní dňa 12.03.2007, resp. namietal opatrenie súdu zo dňa 12.03.2007 a návrh na súd doručil až 20.06.2012. Žalobca práve od uvedeného opatrenia odvíjal znehodnotenie svojich údajných pohľadávok, resp. vznik škody, o tejto údajnej škode sa ale vzhľadom na dátum vydania opatrenia dozvedel dňa 12.03.2007 a premlčacia lehota mu uplynula dňa 12.03.2010. Žalovaný vzniesol námietku premlčania nároku, a preto premlčanú pohľadávku nemohol priznať. Opatrenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 8K 1/2004-538 neoznačil žalobca za základ nároku v štádiu predbežného prerokovania a vzhľadom na to nárok odvodzovaný od tohto opatrenia nemôže v súdnom konaní úspešne uplatniť. Ide o rozhodnutie, ktoré nikdy nebolo zrušené, alebo zmenené pre nezákonnosť, a preto nemôže byť základom nároku. Ďalej uviedol, že existencia objektívnej zodpovednosti štátu za škody spôsobené jeho orgánmi podľa zákona č. 514/2003 Z.z. predpokladá súčasné splnenie troch podmienok, a to existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, resp. nemajetkovej ujmy vzniknutej na osobnostných právach poškodeného, nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postu orgánu štátu, príčinnú súvislosť medzi škodou, resp. nemajetkovou ujmov a nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. V danom prípade nebola splnená podmienka nesprávneho úradného postupu žalovaného. Poukázal na to, že žalobca sa prieskumného pojednávania osobne zúčastnil, poučenie v zmysle vyššie uvedených ustanovení zákona č. 328/1991 Zb. vzal na vedomie, nakoľko správca konkurznej podstaty poprel pohľadávku žalobcu, čo do právneho dôvodu vzniku, uplatnenej výšky, teda v celom rozsahu, spochybnil aj právoplatnosť a vykonateľnosť platobných rozkazov. Dôvodom popretia právneho dôvodu vzniku a výšky uplatnenej pohľadávky a v konečnom dôsledku celého uplatneného nároku, bola právna skutočnosť, zistená ustanoveným správcom konkurznej podstaty, že predmetné platobné rozkazy neboli doručené zákonným spôsobom označenému žalovanému, čo žalovaný aj uviedol v odpore proti platobnému rozkazu. Správca konkurznej podstaty tieto pohľadávky v účtovníctve neevidoval. V podaných odporoch Okresný súd Bratislava III zrušil vydané platobné rozkazy z dôvodu, že tieto prevzala osoba, ktorá nebola oprávnená preberať za úpadcu platobné rozkazy. Vzhľadom na to žalobcove platobné rozkazy nemohli nadobudnúť právoplatnosť, ani vykonateľnosť, je preto mylné tvrdenie žalobcu o tom, že správca konkurznej podstaty bol povinný podať žalobu o určenie popretej pohľadávky. Vzhľadom na absenciu vykonateľnosti údajných pohľadávok táto povinnosť svedčala žalobcovi, avšak tento nevyužil možnosť podať určovaciu žalobu na svoje popreté pohľadávky. Dospel k záveru, že stav majetkovej a právnej istoty žalobcu narušený nebol, nedošlo ani k oslabeniu postavenia veriteľa a znehodnoteniu žalovanej pohľadávky, keďže z predložených dokladov vyplýva, že dlžník LIVAK PLAST, s.r.o., bol v konkurze odo dňa 07.12.2004, pričom konkurz bol zrušený z dôvodu, že majetok nepostačoval ani na úhradu výdavkov a odmeny správcu. Ja teda nepochybné, že úradný postup Krajského súdu v Bratislave nemohol ovplyvniť vymožitelnosť údajných pohľadávok žalobcu, keďže tieto by neboli uspokojené v žiadnom prípade; úpadca LIVAK PLAST, s.r.o. bol zjavne nesolventným subjektom a žalobcove tvrdenia o „znehodnotení pohľadávok" nemajú oporu v právnom poriadku, sú len subjektívnym vnímaním žalobcu. Z existencie prieskumov v konaní, ktorého výsledok by postavenie fakticky neovplyvnilo, nemožno vyvodit' existenciu nemajetkovej ujmy. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal, pretože si ich náhradu neuplatnil a v konaní žiadne trovy nevznikli.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie v zákonom stanovenej lehote žalobca, žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a priznať mu trovy odvolacieho konania. Namietal, že súd prvej inštancie zamietol žalobu na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu, nevykonania dôkazov žalobcom navrhnutých, nevypočutím navrhnutých svedkov a tvrdenie súdu, že by žalobca

odvíjal od opatrenia Krajského súdu v Bratislave č.k. 8K 1/2004-538 svoj nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, sa nezakladá na pravde a z toho dôvodu nie je správny záver súdu, že premlčacia lehota mu uplynula dňa 12.03.2010, keďže až po právoplatnom rozhodnutí konkurzného súdu, ktorým bolo konkurzné konanie ukončené - zastavené, teda v roku 2010 sa mohol reálne dozvedieť, že mu postupom súdu škoda vznikla a začala bežať premlčacia lehota. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č.k. 4Co 126/2014-97, ktorým zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava V č.k. 12C 74/2013-73 zo dňa 10.12.2013, keď žalovaný vzniesol námietku premlčania. Z toho dôvodu namietal nesprávne právne posúdenie veci, a že súd mu odňal možnosť riadne konať pred súdom. Ďalej namietal nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, formálny a tendenčný postup súdu, keď podľa ustálenej judikatúry je nesporným, že ak nárok veriteľa, ktorý do konkurzu prihlásil judikované pohľadávky, nebude uspokojený v rámci konkurzného konania, tak mu vznikne majetková ako aj nemajetková ujma, pričom súd musí dôsledne skúmať majetkové pomery dlžníka (úpadcu) pred vyhlásením konkurzu, a nie po jeho skončení. Súd prvej inštancie sa nevysporiadal tiež so skutočnosťou, že do konkurzného konania si prihlásil v rozhodnom čase vykonateľné pohľadávky, a teda práve správca konkurznej podstaty bol povinný podať incidenčnú žalobu v zákonom stanovenej lehote, keď aj podľa ustálenej judikatúry pre záver, či ide o pohľadávku priznanú právoplatným a vykonateľným rozhodnutím, je rozhodujúci stav v čase vyhlásenia konkurzu. Súd prvej inštancie konanie zaťažil vadou, keď otázku namietaného nesprávneho úradného postupu majúceho za následok vznik majetkovej a nemajetkovej ujmy žalobcovi nesprávne posúdil. Namietal, že ak by súd vykonal ním navrhnuté dokazovanie, zistil by, že v čase pred vyhlásením konkurzu, teda po správoplatnení platobných rozkazov a vyznačení doložky vykonateľnosti mala spoločnosť LIVAK PLAST, s.r.o. majetkové aktíva, a to v roku 2003-2005, teda nebyť namietaného nesprávneho úradného postupu súdu a neefektívneho konania, neprejednanie veci v primeranej lehote, tak by mu majetková a nemajetková ujma nevznikla. Odôvodnenie napadnutého rozsudku považoval za nedostatočné, arbitrárne a nepresvedčivé, odporujúce ustanovením § 157 ods. 2 OSP. Ďalej namietal, že súd nevykonal riadne dokazovanie, keď iba čítanie listín z konkurzného spisu bez čítania ich obsahu na pojednávaní nebolo dostatočným a neumožnil mu v primeranej lehote sa oboznámiť s listinami zabezpečenými Okresným súdom Bratislava I a vyjadriť sa k nim. Uviedol, že vznik nemajetkovej ujmy poškodený subjekt - obeť porušenia práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru nie je spravidla povinný preukazovať a súd sa v danom prípade nevysporiadal s tým, že povinnosť preukázať, že žalobcovi nemajetková ujma titulom porušenia primeranej lehoty nevznikla, je práve na žalovanom, ktorý neunesol dôkazné bremeno. Poukázal aj na ustálenú rozhodovaciu prax vyšších súdov, v zmysle ktorej pre odškodnenie majetkovej ujmy je dôležitý stav majetku dlžníka v čase podania žaloby na príslušnom súde, a to pred vyhlásením konkurzu na jeho majetok, a nie majetok po skončení konkurzu.

3. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdiť. Namietal, že žalobca práve od opatrenia Krajského súdu, vydaného dňa 12.03.2007, odvíja „znehodnotenie“ svojich údajných pohľadávok, resp. vznik škody, a keďže žalobu doručil súdu až dňa 20.06.2012, urobil tak po uplynutí premlčacej lehoty. Súd prvej inštancie preto na danú vec správne aplikoval ustanovenie § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ktorý aj správne vyložil a nemožno konštatovať, že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K žalobcom namietaným vadám konania a procesným pochybeniam uviedol, že podľa § 212 ods. 3 OSP na vady konania pred súdom prvej inštancie prihliada odvolací súd, len ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Žalobca vady konania a procesné pochybenia formuluje len veľmi všeobecne, a preto ich namietanie sa javí ako účelové, smerujúce len k predĺženiu konania bez reálneho vplyvu na jeho výsledok. Za účelové považoval aj tvrdenia žalobcu o prieťahoch v konaní, vzhľadom na to, že tieto produkoval až z odstupom času, keď nevyužil inštitút sťažností na prieťahy, ústavnej sťažnosti, alebo iný obdobný inštitút a ďalej namietal, že existenciu prieťahov nemôže všeobecný súd si len tak posudzovať. Nesúhlasil ani s tvrdením žalobcu, že vznik nemajetkovej ujmy nie je povinný preukazovať a namietal, že nárok na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch v prípade, že došlo k nesprávne úradného postupu pri výkone verejnej moci, nevzniká automaticky, ale žalobcu zaťažuje jednak bremeno tvrdenia, ako aj dôkazné bremeno, že mu nemajetková ujma vznikla, a že na jej uspokojenie nie je dostačujúcim zadostučinením len konštatovanie porušenia práva. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č.k. 6Co 14/2013-141 zo dňa 24.11.2014 a namietal, že žalobca v danom prípade nepreukázal vznik ujmy, ktorá mu mala vzniknúť v súvislosti s údajným nesprávnym úradným postupom. Ďalej uviedol, že súd prvej inštancie dal odpoveď na všetky otázky nastolené žalobcom, ktoré mali pre vec podstatný význam, vrátane odpovede prečo platobné rozkazy nemohli nadobudnúť právoplatnosť a

vykonateľnosť. Postup súdu v procese dokazovania bol správny, keď dôkazy navrhnuté žalobcom, pre ich nadbytočnosť, keďže odpoveď na otázku, či boli pohľadávky žalobcu správcom konkurznej podstaty správne popreté, bolo potrebné riešiť v konkurznom konaní. Pokiaľ žalobca namietal nesúlad zápisnice o pojednávaní s priebehom pojednávania, poukázal na to, že zo spisového materiálu nevyplýva, že by žalobca namietal protokoláciu zápisnice. Poukázal na to, že konkurz spoločnosti LIVAK PLAST, s.r.o. bol zrušený, keďže nebol dostatok prostriedkov ani na úhradu výdavkov a odmeny správcu konkurznej podstaty a v predmetnom konkurze bola správcom konkurznej podstaty popretá predmetná pohľadávka žalobcu, pričom ten nevyužil možnosť podať žalobu na určenie pravosti svojej pohľadávky. Je zrejmé, že namietané súdne konanie nemohlo ovplyvniť postavenie žalobcu v žiadnom smere, a nemožno preto vidieť príčinnú súvislosť medzi údajným nesprávnym úradným postupom a uplatneným nárokom.

4. Odvolací súd; s poukazom na § 470 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015, Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) účinného od 01.07.2016; preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu a v medziach odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP) a viazaným skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

5. V prejednávanej veci súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, potrebnom na zistenie skutočností rozhodujúcich pre posúdenie dôvodnosti žaloby, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanému zaplata náhrady nemajetkovej ujmy, spôsobenej mu nesprávnym úradným postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp.zn. 8K 1/2004, spočívajúcim v znehodnotení jeho statusu konkurzného veriteľa, ako aj na posúdenie opodstatnenosti tvrdení, ktoré uvádzal žalovaný na svoju obranu, zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 132 OSP, účinným v čase vydania napadnutého rozsudku, dospel k správnym skutkovým záverom, a na ich základe následne vyvodil aj správny právny záver, že vzhľadom na námietku premlčania úplatného nároku žalovaným, nemožno žalobcovi priznať premlčanú pohľadávku a tiež, že v danej veci neboli splnené zákonné podmienky na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej žalobcovi nesprávnym úradným postupom, pričom vec posúdil správne po právnej stránke, keď na zistený skutkový stav aplikoval príslušné ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu, spôsobenú pri výkone verejnej moci a zmene niektorých zákonov, a svoje zistenia a závery, pre ktoré žalobe nevyhovelo aj riadne odôvodnil, a vysporiadal sa so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán súvisiacimi s predmetom konania.

6. Predmetom konania bol žalobcom uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej mu nesprávnym úradným postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp.zn. 8K 1/2004, spočívajúcim v zanedbaní poučovacej povinnosti súdu, keď správcu konkurznej podstaty úpadcu nepoučil o tom, že vykonateľné pohľadávky žalobcu možno poprieť len žalobou na súde a nevyzval ho v zmysle § 24 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. na uplatnenie práva na súde a ďalej vo vydaní opatrenia č.k. 8K 1/04-538 dňa 12.03.2007, ktorým konkurzný súd vydal správcovi konkurznej podstaty súhlas speňažiť podstatu úpadcu predajom mimo dražby podľa § 27 ods. 1, 10 písm. d/ ako veci práva a iné majetkové hodnoty samostatne a § 27 ods. 2 ZKV, čo malo za následok prieťahy a pre žalobcu stratu statusu konkurzného veriteľa a nekonanie s ním ako konkurzným veriteľom až do právoplatného zrušenia konkurzu dňa 16.09.2009 a vznik škody žalobcovi. Dôkazom nesprávneho úradného postupu je podľa názoru žalobcu aj uznesenie č.k. 8K 1/2004-698 zo dňa 01.06.2009, právoplatné dňa 09.07.2009, ktorým súd schválil konečnú správu o speňažení majetku z podstaty, pričom vedel a musel vedieť, že konečnou správou neprechádzajú vykonateľné pohľadávky, ktoré poškodený žalobca prihlásil do konkurzného konania dňa 02.02.2005, a taktiež musel vedieť, že vydal správcovi konkurznej podstaty súhlas na speňažovanie predmetných konkurzných pohľadávok žalobcu, ako aj pohľadávky voči úpadcovi, ktorú žalobca neuplatnil v konkurznom konaní.

7. Základnými zákonom stanovenými predpokladmi vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú jeho orgánmi pri výkone verejnej moci v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. je existencia nesprávneho úradného postupu orgánom štátu, vznik škody a príčinná súvislosť medzi namietaným nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Tieto predpoklady zodpovednosti štátu za škodu musia byť splnené súčasne. Ustanovenie § 17 ods. 2 citovaného zákona priznáva poškodeným, ktorým vznikla ujma nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, právo na náhradu nemajetkovej

ujmy v peniazoch, a to za súčasného splnenia dvoch podmienok, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na spôsobenú ujmu a jednak, že nie je možné túto vzniknutú ujmu uspokojiť inak, čo môže byť napr. formou verejného ospravedlnenia, uverejnením rozsudku, znením jeho odôvodnenia a pod. Z ustanovenia § 15 ods. 1 a § 16 citovaného zákona vyplýva, že predpokladom úspešného uplatnenia práva na náhradu nemajetkovej ujmy na súde je predchádzajúce predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom na základne písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom.

8. Súd prvej inštancie v prejednávanej veci správne dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky pre úspešné uplatnenie nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy, odvodzovaného od opatrenia Krajského súdu v Bratislave čk. 8K 1/2004-538, keď žalobca neoznačil toto opatrenie za základ nároku v štádiu predbežného prerokovania. Zo žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 15.11.2011 vyplýva, že nárok na náhradu škody si uplatnil z dôvodu zanedbania poučovacej povinnosti konkurzným súdom, keď na prieskumnom pojednávaní dňa 12.3.2007 nepoučil náležite správcu konkurznej podstaty a nevyzval ho v zmysle § 24 ods. 2 ZKV na uplatnenie práva na súde a za dôkaz nesprávneho úradného postupu konkurzného súdu považoval aj uznesenie č.k. 8K 1/2004-698 zo dňa 01.06.2009, ktorým súd schválil konečnú správu o speňažení majetku z podstaty. Z uvedeného je zrejmé, že predmetom predbežného prerokovania nebol nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá by mu mala vzniknúť v príčinnej súvislosti s vydaním opatrenia čk. 8K 1/04-538 dňa 12.03.2007 tak, ako si náhradu tejto nemajetkovej ujmy uplatnil v žalobe, a keďže tento nárok nebol predbežne prerokovaný, nemôže žalobca pri uplatnení nároku na náhradu škody na súde požadovať náhradu nemajetkovej ujmy z titulu nesprávneho úradného postupu spočívajúceho vo vydaní predmetného opatrenia.

9. Správne súd prvej inštancie posúdil aj námietku premlčania vznesenú žalovaným ako dôvodnú, keď podľa tvrdení žalobcu nemajetková ujma mu mala vzniknúť aj tým, že konkurzný súd zanedbal svoju poučovaciu povinnosť, keď na prieskumnom pojednávaní dňa 12.03.2007 nepoučil správcu konkurznej podstaty úpadcu v súlade s ustanovením § 24 ods. 2 ZKV a nevyzval ho na uplatnenie práva na súde. Zo zápisnice z uvedeného prieskumného pojednávania vyplýva, že žalobca bol prítomný na prieskumnom pojednávaní, a mal teda vedomosť nielen o tomto postupe súdu, ale aj o škode, resp. nemajetkovej ujme, ktorá mu týmto mala vzniknúť vzhľadom na zákonom stanovené následky ním namietaného postupu súdu a nedôvodne v odvolaní namieta, že o vzniku škody spôsobenej mu týmto postupom súdu sa reálne mohol dozvedieť až po právoplatnom rozhodnutí, ktorým bolo konkurzné konanie ukončené, t.j. v roku 2010. Keďže nemajetková ujma podľa tvrdení žalobcu mu mala vzniknúť v dôsledku straty statusu konkurzného veriteľa, nemohol sa o tejto nemajetkovej ujme dozvedieť až zrušením konkurzu z dôvodu, že majetok nepostačoval ani na úhradu výdavkov a odmeny správcu, pretože konkurzným veriteľom môže byť len počas konkurzného konania, a nie po jeho skončení, a aj podľa tvrdenia žalobcu, že nemajetková ujma nemala vzniknúť zánikom statusu konkurzného veriteľa skončením konkurzného konania, ale tým, že tento status mal stratiť ešte pred skončením konkurzného konania v dôsledku nesprávneho úradného postupu súdu. Vzhľadom na to premlčacia doba začala plynúť dňa 12.03.2007 a uplynula dňa 12.03.2010 a žalobca si právo na náhradu tejto nemajetkovej ujmy uplatnil dňa 20.06.2012 po uplynutí premlčacej doby.

10. Pokiaľ žalobca poukazoval na uznesenie č.k. 8K 1/2004-698 zo dňa 01.06.2009, právoplatné dňa 09.09.2009, ktorým súd schválil konečnú správu o speňažení majetku z podstaty, vydanie tohto rozhodnutia nemožno považovať za nesprávny úradný postup, keď nesprávny úradný postup môže spočívať len v inej, ako rozhodovacej činnosti súdu. Uvedené rozhodnutie nebolo zrušené pre nezákonnosť a jeho vecnú správnosť nemožno preskúmať v tomto konaní.

11. Správne súd prvej inštancie aj s poukazom na zrušenie konkurzu z dôvodu, že majetok nepostačoval ani na úhradu výdavkov a odmeny správcu, konštatoval, že úradný postup Krajského súdu v Bratislave nemohol ovplyvniť vymožitelnosť údajných pohľadávok žalobcu a tiež neexistenciu nemajetkovej ujmy. Nedôvodne žalobca namieta, že vznik nemajetkovej ujmy poškodený subjekt nie je povinný preukazovať, keď vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je podmienený splnením všetkých predpokladov uvedených v ustanovení § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., v zmysle ktorého žalobcu zaťažovalo dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať skutočnosť, z ktorých by vyplývalo, že mu v dôsledku nesprávneho úradného postupu súdu vznikla nemajetková ujma, na ktorej reparáciu

je potrebné priznať aj náhradu v peniazoch. Odvolací súd, vychádzajúc z ustálenej rozhodovacej praxe všeobecných súdov, a rovnako Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorú v tomto smere právne závery vyslovil najmä v jeho uznesení vo veci sp.zn. II.ÚS 467/8 a vo veci sp.zn. IV. ÚS 1/2012, poukazuje na to, že dôkazná povinnosť na preukázanie splnenia kvalifikovaných podmienok pre priznanie nemajetkovej ujmy, ako i kritérií pre určenie jej výšky stíha výlučne poškodeného. Žalobca v konaní nepreukázal existenciu ani rozsah konkrétnych kvalifikovaných nepriaznivých následkov, ktoré mu mali vzniknúť v súvislosti s nesprávnym úradným postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp.zn. 8K 1/2004 a z toho dôvodu nie sú v prejednávanej veci splnené zákonom stanovené podmienky zodpovednosti štátu za škodu, resp. nemajetkovú ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z.

12. Odvolací súd posúdil ako nedôvodné aj námietky žalobcu, týkajúce sa nedostatočne zisteného skutkového stavu súdom prvej inštancie a nevykonania žalobcom navrhnutých dôkazov, ktoré navrhol vykonať za účelom preukázania, že v čase začatia konkurzného konania boli platobné rozkazy právoplatné a vykonateľné, a že v čase vyhlásenia konkurzu úpadca mal dostatok majetku, z ktorého bolo možné uspokojiť pohľadávku žalobcu, keď tieto skutočnosti sú irelevantné v danom prípade vzhľadom na premlčanie žalobcom uplatneného nároku a nesplnenie základným zákonom stanovených podmienok pre vznik práva na náhradu nemajetkovej ujmy a vzhľadom na to ich vykonanie by bolo nadbytočné. Vady konania, namietané žalobcom v odvolaní, nemali za následok nesprávne rozhodnutie, a preto nemožno na ne prihliadať.

13. Obsah odvolania žalobcu preto nie je spôsobilý spochybníť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska ním uplatňovaných odvolacích dôvodov, keď ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie.

14. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

15. O náhrade trov odvolacieho konania nebol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní plne úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo

pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).